

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 8 (423)
2023. gada
28. maijs

Svētais Gars un evaņģelizācija

Svētais Gars, kura atnākšanu svinam Vasarsvētkos, dzīvina Baznīcu, vados tās soļus. Bez Svētā Gara klātbūtnes un darbības Baznīca nespētu dzīvot un nevarētu veikt Jēzus uzticēto pienākumu doties un mācīt visas tautas (Mt 28: 18). Evaņģelizācija ir Baznīcas misija, nevis tikai dažu, bet mana, jūsu, mūsu misija. Apustulis Pāvils iesaucās: „Bēda man, ja es nesludinu Evaņģēliju!” (1 Kor 9: 16). Katram no mums jābūt par evaņģelizētāju, īpaši ar savu dzīvi. Pāvils VI uzsvēra, ka evaņģelizācija... ir Baznīcai atbilstošs aicinājums un žēlastība, viņas dziļākā identitāte. Viņa pastāv, lai evaņģelizētu (sal. *Evangēlii nuntiandi* (EN), 14).

Svētais Gars darbojas katrā evaņģelizētājā, kas ļaujas viņa darbībai, rosina atbilstošus vārdus, reizē sagatavo klausītāja prātu atvērties Labās vēsts saņemšanai (sal. EN, 75). Evaņģelizēt nozīmē atvērties Dieva Gara darbībai, nebaidoties, ko viņš varētu prasīt un kurb vadīt. Paļausimies uz viņu! Viņš ļaus mums dzīvot un liecināt saskaņā ar ticību, apgaismos sirdis tiem, kurus sastopam.

Tāda bija Vasarsvētku pieredze. Nonācis pār apustuļiem, Svētais Gars rosināja tos iziet no telpas, kurā tie aiz bailēm bija noslēgušies, rosināja iziet no sevis, pārveidoja tos par Dieva lielo darbu vēstītājiem un lieciniekiem.

Svētais Gars vada un dzīvina Evaņģēlija sludināšanu, vispirms izraisa vienotību, kopību. Pie Bābeles lepņības dēļ cilvēki sašķēlās, jo gribēja saviem spēkiem, bez Dieva celt, pilsētu un torni, kas skartu debesis (sal. Rad 11: 4). Vasarsvētkos tiek pārvarēta šī šķelšanās. Vairs nav lepņība Dieva priekšā, noslēgšanās vienam no otra, bet ir atvērtība Dievam, došanās vēstīt viņa Vārdu: jauna valoda mīlestībā, kuru Svētais Gars ieļej sirdīs (sal. Rom 5: 5), šo valodu katrs var saprast, to pieņemot, tā var izpausties katrā dzīvē un kultūrā. Gara valoda, Evaņģēlija valoda ir kopības valoda, pārvarot noslēgšanos un vienalīdzību, šķelšanos un konfliktus.

Mums būtu sev jāpaujā: kā ļauju Svētajam Garam sevi vadīt tā, lai mana ticības liecība vēstītu par vienotību un kopību? Vai apkārt izplatu izlīgumu un mīlestību, kas ir Evaņģēlijs? Dažkārt it kā

DIJEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 28. maijs. Svētā Gara nosūtīšana. Vasarsvētki. Lieli svētki.

8.00 Sv. Mise par Juri Martukānu un

Jaunavas Marijas litānija

9.30 Sv. Mise angļu valodā

11.00 Himna „Nāc Svētais Gars” un

Galvenā Sv. Mise par Jodis dzimtu

*Par himnas publisku nodziedāšanu vai
recitēšanu pilnas atlaidas*

15.00 Sv. Mise par draudzi

18.00 Sv. Mise, kuras laikā tiks izdalīts

Iestiprināšanas Sakraments.

*Sv. Jēkaba draudzes locekļi
iestiprināšanas zīmītes varēs saņemt
stundu pirms dievkalpojuma katedrāles
priekšnamā*

Pirmdiena, 29. maijs. Vissvētākā Jaunava Marija - Baznīcas Māte. Svētki.

8.00 Sv. Mise par Antonu

Jaunavas Marijas litānija

Otrdiena, 30. maijs

8.00 Sv. Mise par +Kārli Ziemeli un

Onckuļu dzimtu; Jaunavas Marijas litānija

Trešdiena, 31. maijs. Vissv. Jaunavas Marijas apmeklēšana. Svētki.

8.00 Sv. Mise par Elgu Lodziņu;

Jaunavas Marijas litānija

Himna “Dievs, mēs Tevi slavējam!”

16.30-18.30 Grēksūdze

*Uzsākas Jēzus Sirds
godināšanas mēnesis*

Ceturtdiena, 1. jūnijs.

Mūsu Kungs Jēzus Kristus - Augstais un mūžīgais priesteris. Svētki.

8.00 Sv. Mise par Laimu;

Jēzus Sirds litānija

Piektdiena, 2. jūnijs.

Jēzus Sirds godināšana.

8.00 Sv. Mise par +Jāni Bruzguli

Jēzus Sirds Dievkalpojums

Sestdiena, 3. jūnijs.

Sv. Kārlis Lvanga un viņa biedri, mocekļi. Piemiņas diena.

Vissv. Jaunavas Marijas godināšana.

8.00 Sv. Mise, lūdzot sv. Gara dāvanas;

Jēzus Sirds litānija un veltīšanās

Vissvētākai Jaunavai Marijai

11.00 Rožukronis

11.30 Sv. Mise. Marijas Leģiona

solījumu atjaunošana

Svētdiena, 4. jūnijs. Parastā liturģiskā laikposma 9. svētdiena.

Vissvētā Trīsvienība. Svinības.

Jēzus Sirds godināšana.

Vissvētākā Sakramenta adorācija.

8.00 Sv. Mise par Lūkasu, Elizabeti,

Artūru un Vītu Martukāniem;

Lūgšana “Svētais Dievs”

9.30 Sv. Mise angļu valodā

11.00 Galvenā Sv. Mise par +Jāzepu un

+Helēnu Rutkiem

Svētlietu pasvētīšana

15.00 Sv. Mise par draudzi

18.00 Rožukronis

18.30 Sv. Mise par +Viesturu Krastiņu

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diak. Gunārs Konstantinovs:

mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

Pastorālo vajadzību koordinatore -

Andžela mob. 26156406

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

**Pirmdiena, 5. jūnijs. Sv. Bonifācijs,
Biskaps un moceklis. Piemiņas diena.**

8.00 Sv. Mise Marijas nodomā;
Jēzus Sirds litānija

Otrdiena, 6. jūnijs

8.00 Sv. Mise par +Helēnu Podgaisku;
Jēzus Sirds litānija

Trešdiena, 7. jūnijs

8.00 Sv. Mise par +Konstantīnu;
Jēzus Sirds litānija
16.30 – 18.30 Grēksūdze

**Ceturtdiena, 8. jūnijs. Kristus Vissvētā
Miesa un Asinis. Obligātas svinības.**

8.00 Sv. Mise
11.00 Galvenā Sv. Mise par pr. Renāru
priestera ordinācijas desmitgadē
18.00 Jēzus Sirds litānija
18.30 Sv. Mise par draudzi

Piektdiena, 9. jūnijs

8.00 Sv. Mise Līgas nodomā;
Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 10. jūnijs.

8.00 Sv. Mise par Uldi Roķi, Abiju
Eglstoni un Adriju; Jēzus Sirds litānija

**Svētdiena, 11. jūnijs. Parastā liturģiskā
laikposma 10. svētdiena.**

8.00 Sv. Mise par +Domicellu;
Lūgšana „Svētais Dievs”
9.30 Sv. Mise angļu valodā
11.00 Galvenā Sv. Mise pie Sāpju
Dievmātes baznīcas Pils laukumā ar
procesiju pa Vecrīgas ielām un četrus
evaņģēliju dziedājumiem
15.00 Sv. Mise par +Jāzepu Lempu
18.00 Jēzus Sirds litānija
18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 12. jūnijs.

8.00 Sv. Mise par Valentīnu;
Jēzus Sirds litānija

**Otrdiena, 13. jūnijs. Sv. Antons no
Padujas, priesteris un Baznīcas
doktors. Piemiņas diena.**

8.00 Sv. Mise Bronislavas pateicībā par
Dieva žēlastībām; Jēzus Sirds litānija

Trešdiena, 14. jūnijs.

8.00 Sv. Mise par Kaņepu un Znotiņu
dzimtām; Jēzus Sirds litānija
16.30 – 18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 15. jūnijs.

8.00 Sv. Mise par Brigitu Tamani;
Jēzus Sirds litānija
11.00 Sv. Mise Aglonas Dievmātes
godam

Piektdiena, 16. jūnijs.

Vissv. Jēzus Sirds. Svinības

8.00 Sv. Mise par Anitu Zītari
Jēzus Sirds litānija un uzupurēšanās akts
Pilnas atlaidas par uzupurēšanās aktu
Vissv. Jēzus Sirdij. Šodien atturība no
gaļas ēdieniem nav saistoša

**Sestdiena, 17. jūnijs. Vissvētākās
Jaunavas Marijas Bezvainīgā Sirds.
Piemiņas diena.**

8.00 Sv. Mise par Leimaņu dzimtu;
Jēzus Sirds litānija un uzupurēšanās akts
Vissv. Jaunavas Marijas Bezvainīgajai
Sirdij.
18.00 Svētā Mise - Dziedināšanas
dievkalpojums

Svētdiena, 18. jūnijs. Parastā liturģiskā laikposma 11. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana "Svētais Dievs"
9.30 Sv. Mise angļu valodā
11.00 Galvenā Svētā Mise Alberta Jodis nodomā
15.00 Svētā Mise par draudzi
18.00 Jēzus Sirds litānija
18.30 Svētā Mise par pr. Paulu Kļaviņu

Svētais Gars un evaņģelizācija

(*nobeigums no 1.lpp.*)

atkārtojas notikušais pie Bābeles: šķelšanās, nespēja saprast vienam otru, konkurence, skaudība, egoisms. Izplatīt Evaņģēliju nozīmē vēstīt un pašiem vispirms viest dzīvē izlīgumu, piedošanu, mieru, vienotību un mīlestību, kādu dod Svētais Gars.

Vasarsvētku dienā Pēteris, Svētā Gara pilns, sludina Labo vēsti par Jēzu, kas atdeva savu dzīvību par mūsu pestīšanu un kuru Dievs piecēla no mirušiem. Svētais Gars izraisīja drosmi sludināt Labo vēsti par Jēzu visiem visās vietās un vienmēr. Un tas notiek pat šodien: ar Svētā Gara darbību no Vasarsvētku uguns izvēršas aizvien jauni spēki un veidi, kādos sludināt pestīšanas vēsti, jauna drosme evaņģelizēt. Nekad nenoslēgsimies šai darbībai! Dzīvosim pēc Evaņģēlija ar pazemību un drosmi! Liecināsim par dzīvē izraisīto jaunumu, cerību un prieku.

Jaunai evaņģelizācijai, evaņģelizējošai Baznīcai vienmēr jāšakās no lūgšanas, lūdzot Svētā Gara uguni, kā apustuļi to darīja augšistabā. Ikdienas atjaunosim pārliecību par Svētā Gara darbību, lai viņš mūs vada, lai esam lūgšanas cilvēki, kas drosmīgi liecina par Evaņģēliju, kļūstot pasaulē par līdzekļiem vienotībai un kopībai ar Dievu.

Baznīcas noslēpums

Pirms 50 gadiem – 1973. gada 24. jūnijā Ticības mācības kongregācija izdeva deklarāciju Mysterium Ecclesiae, kura atgādināja svarīgas ticības patiesības par Baznīcu Vatikāna II koncila ietvaros. Atzīmējot šo gadskārtu, turpinām publicēt šīs deklarācijas tekstu.

Saskaņā ar dievišķo iestādījumu ticīgo mācīšana autentiski, tas ir, ar Kristus autoritāti, kas tiek dalīta dažādos veidos, ir tikai šo ganu, proti, Pētera un citu apustuļu pēcteču, kompetencē. Tā, ka ticīgajiem, kas vienkārši nespēj viņos klausīties kā katoliskās mācības ekspertos, ir jāpieņem viņu dotā mācība Kristus vārdā ar piekrišanu tam, kas attiecas uz viņiem piemītošo autoritāti un kurā viņi darbojas. Tādējādi Vatikāna II koncils, pilnīgā saskaņā ar Vatikāna I koncilu, māca, ka Kristus iecēlis Pēteri par "mūžīgu un redzamu ticības un kopības vienotības principu un pamatu" (LG 18); un Romas pāvests Pāvils VI tādā pašā veidā apstiprināja, ka "bīskapu mācīšanas amats kalpo ticīgajiem kā zīme un kanāls, kas ļauj tiem saņemt un atpazīt Dieva vārdu". Tāpēc, lai

gan svētais Maģistērijs izmanto ticīgo apceres, dzīves un pētījumu augļus, tā funkcija tomēr nav reducēta tikai uz viņu paustās vienprātības apstiprināšanu; bet, vēl jo vairāk, tas pats Maģistērijs var sagaidīt un pieprasīt šādu vienprātību, skaidrojot un interpretējot rakstīto vai tālāk nodoto Dieva vārdu. Turklāt Dieva tautai ir vajadzīga konkrēta Maģistērija iejaukšanās un palīdzība, it īpaši, ja starp viņiem rodas un izplatās domstarpības par doktrīnu, kurai

jātic vai kuru jāpieņem, lai nepieļautu, ka viņa Kunga vienai miesai tiek atņemta kopība vienā ticībā (sal. Ef 4, 4 un 5).

3. Baznīcas Maģistērija nemaldība

Jēzus Kristus, no kura izriet mācītājiem piederošā atbildība sludināt Evaņģēliju viņa tautai un visai cilvēku saimei, gribēja apveltīt ganu Maģistēriju ar samērīgu nemaldības harizmu attiecībā uz ticības un morāles lietām. Šāda harizma tomēr nerodas no jaunām atklāsmēm, kuras būtu Pētera pēcteča un Bīskapu kolēģijas rīcībā, tāpēc viņi nav atbrīvoti no pienākuma atbilstoši līdzekļiem izpētīt dievišķās atklāsmes bagātības, kuras ir gan Svētajos Rakstos, kuri māca mums neskarto patiesību, ko Dievs vēlējis pierakstīt mūsu pestīšanas labā (DV 11), gan dzīvajā Tradīcijā, kas nāk no apustuļiem (DV 9). Pildot savu īsto pienākumu, Baznīcas gani gūst Svētā Gara palīdzību, kas sasniedz kulmināciju, kad viņi māca Dieva tautu tā, ka saskaņā ar solījumiem, ko Kristus devis Pēterim un citiem apustuļiem, viņu mācība noteikti ir brīva no kļūdām.

Tas notiek, kad bīskapi būdami izkaisīti pa visu pasauli, tomēr māca kopībā ar Pētera pēcteci, piedāvā doktrīnu, kura galīgi jāpieņem (*definitive tenendam*) (LG 25). Tas notiek vēl skaidrāk gan tad, kad bīskapi ar koleģiāla akta palīdzību (kā ekumēniskajos koncilos) kopā ar viņu redzamo galvu definē pieņemamo (*tenendam*) mācību, un kad Romas bīskaps runā „*ex cathedra*,” tas ir, kad, izmantojot visu kristiešu mācītāja un gana kalpojumu, ar savu augstāko apustulisko autoritāti definē ticības un morāles mācību, kas jāpieņem (*tenendam*) universālajai Baznīcai.

Saskaņā ar katolisko doktrīnu, Baznīcas Maģistērija nemaldība aptver ne tikai ticības mantojumu, bet arī to, bez kura šis

mantojums nevarētu tikt pareizi saglabāts un izskaidrots (LG 25). Turklāt šāda nemaldība attiecībā uz ticības mantojumu ir patiesība, ko Baznīca jau no paša sākuma vienmēr ir uzskatījusi par noteikti atklātu Kristus apsolījumos. Uz šīs patiesības pamata Vatikāna I koncils definēja katoļu ticības saturu (matēriju): "Visam, kas ietverts rakstītajā vai tālāk nodotajā Dieva vārdā un ko piedāvā Baznīca ar svinīgu spriedumu vai parastajā un universālajā maģistērijā, ir jātic ar dievišķu un katolisku ticību kā Dieva atklātam" (*Dei Filii* 3). Līdz ar to katoliskās ticības objekts, kas īpaši pazīstams ar dogmu nosaukumu, noteikti veido nemainīgu normu, kā tas vienmēr ir bijis gan ticībā, gan teoloģijas zinātnē.

(turpinājums sekos)

No Smeltertēva arhīva:

14. jūnijā - Komunistiskā genocīda upuru piemiņas dienā

Kāds svētceļnieks, apmeklējot pirmā gadsimta kristiešu katakombas Romā, uzstādīja divus sekojošos jautājumus: „Kāpēc vecajām pirmo gadsimtu kristiešu mocekļu katakombām vēl aizvien tiek dāvāta tik liela uzmanība?”

Un tajā pašā laikā šodien krievu komunistu okupētajās zemēs ir tūkstoš reizes lielāks moderno mocekļu skaits, kuri vienkārši tiek noklusēti, aizmirsti un bieži vien atstāti savam liktenim? Kā mēs zinām, pirmajos gadsimtos bija daudz mocekļu, kas savas kristīgās ticības vai arī vienkārši savas brīvības dēļ lēja savas asinis un izcieta visāda veida vajāšanas. Kāds tā laika romiešu vēsturnieks (120) savos rakstos min milzīgus mocekļu skaitļus.

Bet nevienā gadsimtā kopš Kristus nav tik daudz mocekļu asiņu plūdušas,

kā šajā modernajā, tehnisku brīnumu pilnajā 20. gadsimtā.

Tāpat nevienā gadsimtā netika tik daudz runāts, rakstīts un diskutēts par humanitāti, par cilvēktiesībām, par sociālo stāvokli utt.; kā šodien, bet gandrīz uz puses no zemeslodes tiek bez pārstājas kājām mīta šī humanitāte.

Šajā deportēto atceres dievkalpojumā es negribu runāt par cilvēktiesību neievērošanu; es gribu runāt par kristiešiem, tautiešiem, kas tika, vai tiek vēl aizvien vajāti patiesības dēļ.

Helsinkos tika svinīgi parakstīts, ka nedrīkst vajāt tos, kas tic Dievam, vai kas runā un domā citādāk; kas mēģina dzīvot pēc savas pārliecības, savas sirdsapziņas.

Ja mēs šobrīd paskatāmies atpakaļ, ko gan mūsu latviešu tautas piederīgie vien šajos 56 gados nav pārcietuši, izcietuši un gājuši cauri dažnedažāda veida moku vietām...

Kristus nāca pasaulē, lai atbrīvotu cilvēci no verdzības; no meliem, kurus pauda un pauž vēl arvien tālāk lielais pasaules melis un viņa piekritēji.

Sv. Jānis sava evaņģēlijā raksta: „Es esmu dzimis un nācis pasaulē, lai apliecinātu patiesību. Ikviens, kas nāk no patiesības, klausā manu balsi” (Jņ 18: 37).

Meli nav tikai patiesības pretstats un līdz ar to smaga Dieva, mūžīgās Patiesības apvainošana, bet tas izteic dziļu paša cilvēka pazemošanu, jo pēc dabas cilvēks tiecas pēc patiesības.

Pats dzīvā, svētā Dieva Dēls Jēzus mums to skaidri un gaiši pateica: „Es esmu Patiesība!”

Un jūs, cilvēki, esiet mani brāļi un līdz ar to Dieva Tēva bērni, bet tikai ar vienu noteikumu, ja jūs dzīvojat pēc patiesības. „Patiesība jūs darīs brīvus.” Tā jums dos Dieva bērna brīvību.

Šodien pasaulē vairs nav īstās Jēzus Kristus patiesības.

Kā ticīgo, tā neticīgo sašķelšanās iemesls dibinājās uz patiesības un to vislabāk zina „melu tēvs” – velns...

Kāds teologs kādreiz teica: „Vecais kārdinātājs”, ‘kas nekad nepārstāj ievilināt cilvēci savos krāpšanas solījumos’, ir melis jau no paša sākuma un tāpēc viņš neaizstāv patiesību.”

Jēzus, runājot par velnu, saka: „Viņā nav patiesības.” Melus runādams, viņš runā savu, jo viņš ir melis un melu tēvs (Jņ 8: 44) un tāpēc viņš vienmēr ir pret cilvēka dabu.

Mēs dzīvojam lielu pārmaiņu laikmetā. Mums ir jāizšķiras: ar patiesību vai pret patiesību. Ar Dievu vai pret Dievu.

Kopš Kristus iemiesošanās un Svētā Gara atnākšanas Vasarsvētkos

patiesība ir kļuvusi cilvēces izšķiršanās kritērijs. Kaut kādas puspatiesības šajā konfliktā nav.

Tas, kas neatzīst patiesību, automātiski kļūst nepatiesības līdzdalībnieks, tas ir, melis un patiesības ienaidnieks.

Viņš kļūst ļaunā ķermeņa mistiskais loceklis.

Šis ir pasaules „sarkanais raugs”, kuram ar gaismas un patiesības bērniem, ar Kristus Mistiskā Ķermeņa locekļiem nav nekā kopēja.

Pirms Pilāts ļāva Jēzu sist krustā, viņš mazgāja savas rokas nevainībā,

cerēdams ar šo žestu pasargāt savu neitralitāti un izdzēst savu vainu.

Pilāts kļuva vainīgs pie Jēzus nāves ne tik daudz tāpēc, ka notiesāja un krustā sita Dieva Dēlu, droši vien viņš to nepazina; viņš kļuva vainīgs tāpēc, ka notiesāja Cilvēku, par kuru viņš labi zināja, ka Viņš ir nevainīgs.

Ar šo tas grēkoja pret patiesību un līdz ar to pret pašu Dievu.

Baigajos deportācijas gados no Latvijas „sarkanā rauga vai sarkanās miglas” ideologi un piekritēji, deportēja un izveda 1614 bērnus līdz septiņiem gadiem un 2137 jauniešus līdz sešpadsmit gadu vecumam.

Ko gan šie bērni un šie jaunieši bija ļaunu nodarījuši?

Sarkano militāristu – ateistu barbariskā vaina nepastāv tikai tajā, ka tie cīnījās pret Dievu, kuru viņi bieži vien nepazina un par viņiem daudziem bija pavisam nepareizi uzskati. Bet viņu vaina, viņu grēks sākas tajā brīdī, tad, kad tie, zinādami, ka šie bērni un jaunieši bija nevainīgi, tomēr viņus iznīcināja – nonāvēja vai arī padarīja tos sev līdzīgus.

Šajā brīdī man nāk prātā lietuviete Nijola Gadunaite, kura 1975. gadā tiesas priekšā cita starpā teica: „Es neatbildēšu ne uz vienu no šīs netaisnās tiesas jautājumiem, kas nevainīgus cilvēkus apmelo, moka savos cietumos un noietnēs.”

Nijola atteicās no advokāta ar šādiem vārdiem: „Patiesībai nevajag aizstāvja, tā ir neuzvarama. Tikai viltībai un meliem vajadzīgi ieroči, cietumi, jo tikai ar to palīdzību negodīgā vara pagarina savu valdīšanas laiku.”

Šodien ir manas dzīves vislaimīgākā diena. Es tieku, tāpat kā Kristus, notiesāta par patiesības un mīlestības tālāk došanu brāļiem līdzcivļēkiem. Ar prieku gribu citu brīvības dēļ ciest un mirt.

Kā gan lai es nepriecājos, jo Visuvarenais Dievs ir apsolijs, ka gaisma uzvarēs tumsību. Nelaimīgi ir tie, kas nav mācījušies mīlēt, un mācīties mīlēt var tikai Jēzus Kristus skolā.

Dārgie Kristum ticīgie, dārgās tautietes un tautieši, bieži vien mēs paši esam vainīgi, ka Dieva patiesība tiek vajāta. Bieži vien Dieva vajāto vaina nav tik liela, jo tiem Dieva izpratne ir nepareizi ieaudzināta un no valdības puses ir apzināti sakropļota.

Nobeigumā saku šos vārdus, mīlie klātesošie, es jūs lūdzu, atcerieties un pazemīgā lūgšanā nolieciet savu galvu kritušo, deportācijā mirušo brāļu un mūsu priekšā, jo viņi ir mūsu domu, vārdu mantojums.

Tas, ko viņi domāja, runāja, paveica un pārcieta, zināmā mērā ir mums, dzīvajiem, nākotnes ceļa gaisma.

(Runa 1997.g.14. jūnijā Torņakalna baznīcā)

Pēc Berlīnes mūra uzcelšanas tur ir ieviesies paradums katru ārzemju valsts vīru jeb kādu lielāku cilvēku grupu vai delegāciju vest pie šī kauna mūra. Uz speciāli uzceltiem paaugstinājumiem tiem rāda mūri un to, kas aiz tā slēpjas. Vāciešu nolūks ir, lai visi šie cilvēki kļūtu domīgāki un lai vairāk sāktu padomāt par tiem, kas dzīvo aiz „dzelzs aizkara.”

Jūnija mēnesī aizvesto, Deportēto dienā mēs visi vairāk vai mazāk arī

stāvam pie šādas robežas. Robežas, kas dara mūs domīgus tāpat, kā stāvēšana pie Berlīnes mūra dara mūs domīgus, jo aiz tā slēpjas nebrīvība, un tas vienmēr ir kaut kas noslēpumains. Tāpat mūsu ikgadējā stāvēšana pie mūsu tautiešu, piederīgo, draugu kapu kopiņām mūs dara domīgākus un nopietnākus. Apciemšana un lūgšanas kapsētās pie mirušo kapu kopiņām ir ļoti svētīgs darbs.

Bez šaubām, mūsu kā cilvēku starpā ir arī tādi cilvēki, kas, apskatījušies Berlīnes mūri vai kādu no kādas kapsētas kapu kopiņām, aiziet projām ārēji vienaldzīgi, it kā nekas viņos nebūtu mainījies. Tomēr arī šādos cilvēkos ir kaut kas palicis pāri, ko viņi paši varbūt ārēji nejūt, bet kas zemapziņā tomēr darbojas.

Jau paši kapi ar saviem pieminekļiem, krustiem un to uzrakstiem kā tādi runā savu valodu. Vārdi mums atgādina, ka šie cilvēki ne pārāk sen vēl dzīvoja starp mums. Mums, brīvībā dzīvojošiem, apmeklējot tautiešus svešas zemes kapsētās, mums atgādinās arī tos tautiešus, nonāvētos un deportētos, kas mira, saslima, cieta un izcieta kaut kur tālā Sibīrijā. Tāpat kā mēs, arī viņi priecājās, raudāja, cieta un nesa šīs vaidu zemes krustu. Šeit paceļas jautājums, vai mēs viņus kādreiz vēl redzēsim? Nevienš cilvēks mums uz to nevar dot atbildi, bet katrs no mums labi zina, ka varbūt pēc kādiem dažiem gadiem būs citi (ja vispār kāds vairs būs), kas stāvēs kādu laiku arī pie mūsu kapu kopiņām. Ja vispār vēl kāds stāvēs, jo ir jau tik

daudz no mūsu latviešu saimes, kas atdusas trimdā, bet ir tik maz to, kas par viņiem vēl domā, un jau tā sarukušais piedomātāju skaits kļūst no dienas dienā mazāks.

Tāpat no dienas dienā mazāk paceļas lūgšana: „Kungs, dod viņiem mūžīgo mieru!” vai kāda tēvreize par tiem, kas tika baigajā un vēlākajos gados deportēti un nomocīti kaut kur svešumā un tāpat par tiem, kas atdusas svešas zemes smiltājā. (Runa Libekā 1988.g.14. jūnijā)

* * *

Lūdzam atbalstīt katedrāli

ar ziedojumu

pie dievnama apmeklēšanas vai
ar bankas pārskaitījumu

Rīgas Svētā Jēkaba
Romas katoļu draudze
Reģ Nr. 90000106696

UNLALV2X

SEB bankas konta nr.

LV84UNLA0002000701505

* * *

Lielākā dāvana

dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –
sv. Mise par dzīvajiem un
mirušajiem – konkrētos nodomos
ir lielākā dāvana, aizlūgums un
atbalsts cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var
sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 67326419

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

Vestnesitis.wordpress.com